

1955 JAN 1 8

244

TAKÁCS TIBOR:

TÍZ ÉVE...

(Pesti felszabadulásának állít emléket az alábbi részlet a szerző »Háborús krónika« című hosszabb költeményéből.)

Múlnak a napok, csigamódra,
az idő lassan hull, pereg,
ritkán hangzik már nyilas-nóta,
nem visszhangozzák a terek.

más most a dolguk, lopni, ölni, —
esténként sir a dunapart,
s a jeges víz, ha csak egy ölnyi:
hullát és élőt betakar.

Géppisztoly szól, meddig tart, meddig,
ez már a földreszállt pokol;
az emberiség sírban fekszik
s vágy, álmom messze bujdoskol.

Milyen sokan álmodnak arról,
hogy ember lesz az ember itt
és tud majd boldogságról, dalról,

ha letörli a könnyeit;
milyen sokan hiszik, hogy élni
még újra szabadon lehet
s nem máról holnapra remélni
adománynak az életet.

Milyen sokan várják a békét,
— béke, te fehér takaró, —
e földi gyötrelmeknek végét,
jöjj hát sereg, békéthozó!

S ki tudja, hány százezer ember
bújik velünk a föld alatt,
tele szorongó félelemmel,
fel-felriadnak a szavak!

A szomszédban a szeneszsákok
között szökevény katonák
várják ők is az új világot,
az ember szabadabb honát.

Hogy élhetne, ahogy szeretne,
csodálhatná a szép napot
s nem gyűlölködve, fenekedve,
ahogy most élni adatott.

A háztetőre másztam én fel
egy januári reggelen,
már eltakarodott az éjjel,
palástját húzta az égen,

de a széleit meggyújtották
a bombák és a srappelvek,
és biborszínű fénybe vonták
az alvástól kábult eget.

A házak felett szél jajongott
az ágyútűz elhallgatott
s az ég is vörös zászlót bontott
akár a szorjéti csapatok.